

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou, ve věci

žalobce: **N. I.**
toho času Vazební věznice Hradec Králové, Hradební 860, PSČ 500 01
zastoupený advokátem Ing. Mgr. Jakubem Backou
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort
sídlem Pražská, 530 06 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2018, č. j. KRPE-35225-51/ČJ-2018-170022-SV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného **se ruší.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení ani řízení o kasační stížnosti žalobce.
- III. Státu se náhrada nákladů nepřiznává.

- IV. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce Ing. Mgr. Jakubu Backovi, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která mu již byla vyplacena.

Odůvodnění:

1. Žalobce doručil soudu dne 6. 6. 2018 nekonkrétní a neúplnou žalobu proti označenému rozhodnutí žalovaného, kterým byl podle § 124 odst. 1, písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění s tím, že doba zajištění byla podle ust. § 124 odst. 3 v návaznosti na ust. § 125 téhož zákona stanovena na 30 dnů od okamžiku zániku účinnosti rozhodnutí Ministerstva vnitra čj. OAM-79/LE-LE05-LE05-PS-2018, kterým byl cizinec zajištěn v souladu s § 46a odst. 1, písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, k čemuž došlo dne 18. 5. 2018.
2. Podle odůvodnění uvedeného rozhodnutí byl žalobce, který je státním příslušníkem Srbské republiky, dne 27. 4. 2018 v 9.15 hodin, kontrolován v rámci pobytové kontroly prováděné hlídkou Policie České republiky v ubytovacím zařízení Hotelový dům, na adrese B. 458, P., kdy žalobce na výzvu policistů k prokázání totožnosti a ke strpění provedení kontroly zaměřené na zjištění, zda se na území České republiky zdržuje oprávněně a zda splňuje podmínky pobytu na území České republiky, předložil průkaz totožnosti občana Slovinska, č. X opatřený jeho podobiznou a znějící na jméno M. P., státní příslušnost Slovinská republika. Vizuální kontrolou uvedeného dokladu bylo pojato podezření, že se jedná o padělaný doklad. Následně v průběhu správního řízení toto podezření sám žalobce potvrdil a uvedl, že je občanem Srbské republiky a uvedl údaje ke svojí totožnosti s tím, že u sebe nemá žádné doklady, neboť tyto původní doklady zaslal zpět do Srbské republiky. Toto tvrzení policejní hlídce prokazoval v mobilním telefonu uloženou elektronickou kopií svého dokladu totožnosti znějícího na jméno N. I., státní příslušnost Srbská republika, č. X, který je opatřen fotografií žalobce a zní.
3. Z napadeného rozhodnutí se podává (strana 1 a 4), že se jedná o druhé rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí je v záhlaví datováno dnem 31. března 2018, jedná se však o chybu v psaní, neboť doručováno žalobci mělo být dle záznamu pod rozhodnutím dne 31. 5. 2018, kdy jej žalobce odmítl podepsat. Doba trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona) je ve výroku rozhodnutí stanovena na 30 dnů od okamžiku zániku účinnosti rozhodnutí Ministerstva vnitra vydaného dle § 46a odst. 1, písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), k čemuž došlo dne 18. 5. 2018.
4. Ustanovený advokát, který žalobce navštívil v zařízení pro zajištění cizinců, podáním ze dne 9. 7. 2018 žalobu doplnil. Připomněl, že žalobce před svým druhým zajištěním (první bylo realizováno již počínaje dnem 27. 4. 2018 a žalobce je rovněž napadl žalobou) podal žádost o azyl. Byl poté zajištěn dle zákona o azylu. Zajištění bylo ukončeno dnem 18. 5. 2018. Jako žalobní důvod označil to, že byl po jistou dobu zajištěn nezákonně, neboť žalovaný přistoupil k druhému (následnému) zajištění až dnem 31. 5. 2018. Došlo tak k nezákonné u zásahu, neboť žalobce byl omezen na svobodě bez toho, aby existovalo příslušné rozhodnutí.
5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Zopakoval důvody pro zajištění žalobce a uvedl, že žalobce byl dne 18. 5. 2018 znovu zajištěn proto, že trvaly zákonné důvody pro jeho zajištění. Uvedl, že zajištění žalobce bylo ukončeno dnem 14. 6. 2018, kdy byl soudcem Okresního soudu v Pardubicích vydán příkaz k zatčení ve věci vedené pod sp. zn.

4 T 90/2018. Dne 16. 6. 2018 byl žalobce vzat týmž soudem do vazby. Žalovaný též poukázal na ust. § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

6. Krajský soud již o žalobě jednou rozhodl usnesením ze dne 20. 7. 2018, č.j. 36 A 4/2018-37 tak, že řízení dle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zastavil. Důvodem byla jak platná a účinná zákonná úprava, tak (a to především) materiální stránka věci, ze které se podává, že zákonné podmínky pro zajištění žalobce byly po celou dobu splněny, současně to byl žalobce, který podal účelovou žádost o mezinárodní ochranu, neboť se patrně domníval, že se vyhne dalšímu pobytu v zařízení pro zajištění cizinců. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalobce toto usnesení zrušil rozsudkem ze dne 11. 9. 2018 č.j. 3 Azs 68/2018-21 a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, že soud má věc meritorně posoudit. Nejvyšší správní soud přitom zopakoval odkaz na svou judikaturu – č.j. 6 Azs 320/2017-20 a č.j. 6 Azs 38/2017-14, přičemž dle jeho závěrů nebylo patrně na místě zohlednit materiální podstatu daného případu.
7. Ze správního spisu vyplývá tato chronologie událostí. Dne 27. 4. 2018 byl žalobce poprvé v této věci kontrolován Policií ČR a téhož dne v 18.00 h mu bylo předáno rozhodnutí ze dne 27. 4. 2018 č.j. KRPE-35225-21/ČJ-2018-170022-SV, kterým byl zajištěn dle § 124 odst. 1, písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 50 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, k čemuž došlo 27. 4. 2018 v 9.30 h. Dne 28. 4. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a následně dne 2. 5. 2018 mu bylo doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra o zajištění podle § 46a odst. 1, písm. e) zákona o azylu, a to až do vycestování z území ČR, maximálně však do dne 16. 8. 2018. Dne 2. 5. 2018 bylo žalobci doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu zpětvzetí žádosti. Dne 18. 5. 2018 Ministerstvo vnitra sdělilo Policii ČR, že žalobce nepodal žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany (lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 17. 5. 2018). Ode dne 18. 5. 2018 žalobce přestal být žadatelem o azyl a zanikla tak i účinnost rozhodnutí o jeho zajištění ve smyslu § 46a zákona o azylu. Dne 22. 5. 2018 Policie ČR vydala pod č.j. KRPE-35225-45/ČJ-2018-170022-SV příkaz k ukončení zajištění po dle zákona o pobytu cizinců cizince v zařízení pro zajištění cizinců, a to z důvodu zajištění podle zákona o azylu ze dne 2. 5. 2018. Dne 31. 5. 2018 Policie ČR vydala rozhodnutí napadené touto žalobou. Dne 14. 6. 2018 byl žalobce propuštěn ze zajištění z důvodu vydaného příkazu k zatčení Okresním soudem v Pardubicích.
8. Podle § 46 odst. 1, písm. e) zákona o azylu ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
9. Podle § 46 odst. 13, písm. a) zákona o azylu zajištění podle tohoto zákona musí být bez zbytečného odkladu bez rozhodnutí ukončeno, zanikl-li důvod zajištění.
10. Podle § 46 odst. 14 zákona o azylu je-li zajištění ukončeno, provozovatel přijímacího střediska nebo zařízení pro zajištění cizinců a policie na základě bezodkladného písemného sdělení ministerstva provedou nezbytné úkony související s opuštěním přijímacího střediska nebo zařízení pro zajištění cizinců; to neplatí, rozhoduje-li policie o zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

11. Podle § 127 odst. 1, písm. f) zákona o pobytu cizinců zajištění musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, rozhodlo-li ministerstvo o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle § 46a zákona o azylu.
12. Podle § 127 odst. 2 téhož zákona podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění.
13. Podle § 125 odst. 5 téhož zákona je-li rozhodnuto o zajištění cizince poté, co bylo ukončeno zajištění podle § 46a zákona o azylu, k uplynulé době zajištění podle § 46a zákona o azylu se nepřihlíží.
14. Z výše uvedeného plyne, že jak zákon o pobytu cizinců, tak zákon o azylu pracují s institutem zajištění, kterým dochází k omezení osobní svobody. Právní úprava obou citovaných předpisů sice není zcela provázaná, nicméně vyplývá z ní, že je počítáno s tím, že cizinec může být zajišťován postupně (střídavě) podle různých právních úprav, a to především v závislosti na tom, v jaké fázi řízení se nachází, jaké žádosti podává a jak je o nich rozhodováno (včetně správních žalob). Institutem zajištění i vzájemným vztahem úprav v obou zákonech se zabývala i judikatura Nejvyššího správního soudu.
15. V rozsudku ze dne 2. 4. 2014, č.j. 6 As 146/2013-44, bod 15 NSS uvedl: „[z]ajištění cizince (ať již na základě zákona o pobytu cizinců či zákona o azylu) je institutem, jenž zasahuje do jeho základního lidského práva na osobní svobodu, garantovaného řadou mezinárodních a vnitrostátních instrumentů, zejména čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy [srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), ze dne 10. 5. 2007, John proti Řecku, stížnost č. 199/05, ze dne 2. 10. 2008, Rusu proti Rakousku, stížnost č. 34082/02, ze dne 27. 11. 2008, Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07, a ze dne 29. 1. 2008, Saadi proti Spojenému království, stížnost č. 13229/03, ECHR 2008], na něž je odkazováno i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“; srov. např. nález pléna Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, N 115/53 SbNU 427, č. 229/2009 Sb.).“ V bodě 17 pak NSS dále pokračuje: „Požadavek na zákonnost omezení osobní svobody vyplývá i z české Listiny. Podle čl. 8 odst. 2 Listiny „[n]ikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon“; zásahy do osobní svobody se proto musí vždy opírat o zákon co do hmotněprávního základu i procesního způsobu jejich realizace (srov. Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol. Listina základních práv a svobod: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2012, s. 217–218; srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č.j. 9 As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS).“
16. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č.j. 1 Azs 136/2014-31 NSS uvedl: „Nejvyšší správní soud předesílá, že zajištění za účelem správního vyhoštění upravené v § 124 zákona o pobytu cizinců představuje implementaci čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“). Podle čl. 15 odst. 1 návrtové směrnice „nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“ Devátý bod odůvodnění

návratové směrnice pak uvádí, že státní příslušník třetí země, který požádal o azyl v některém členském státě, by „neměl být považován za osobu neoprávněně pobývajících na území daného členského státu, dokud nenabude platnosti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti nebo rozhodnutí o ukončení jeho oprávnění k pobytu jakožto žadatele o azyl“.

17. *Naopak zajištění cizince podle § 46a zákona o azylu (povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců) má předobraz ve směrnici Rady č. 2003/9/ES, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (dále též „příjímací směrnice“). Podle čl. 7 odst. 1 příjímací směrnice „žadatelé o azyl se mohou volně pohybovat na území hostitelského členského státu nebo na území, které jim tento stát vymezí.“ Odstavec 3 citovaného článku pak dodává, že „je-li to nezbytné, například z právních důvodů nebo z důvodu veřejného pořádku, mohou členské státy v souladu s vnitrostátními předpisy nařídít žadateli, aby se zdržoval na určeném místě.“ Kromě příjímací směrnice obsahuje ustanovení o zajištění cizinců též čl. 18 odst. 1 a 2 směrnice Rady č. 2005/85/ES, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále též „procedurální směrnice“).*
18. *Instituty upravující omezení osobní svobody podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu spadají pod různé právní režimy a směřují k odlišným cílům: zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců slouží k přípravě a realizaci správního vyhoštění, oproti tomu povinnost setrvat v zařízení podle § 46a zákona o azylu byla přijata s cílem zamezit zneužívání řízení o mezinárodní ochraně pro nelegální migraci, či jiné nelegální aktivity (viz důvodová zpráva k novele zákona o azylu č. 379/2007 Sb.; dostupná na digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny, 5. volební období 2006 – 2010, sněmovní tisk č. 191). K odlišné povaze uvedených zajišťovacích institutů se vyjádřil Soudní dvůr v rozsudku velkého senátu ze dne 30. 11. 2009 ve věci C-357/09 Kadzoev (ECLI:EU:C:2009:741). V bodě 48 rozsudku uvedl, že „doba, během které je osoba umístěna do střediska pro dočasné umístění na základě rozhodnutí přijatého podle ustanovení vnitrostátních předpisů a předpisů Společenství týkajících se žadatelů o azyl, nesmí být považována za zajištění za účelem vyhoštění ve smyslu článku 15 směrnice 2008/115“. Ačkoliv oba zajišťovací instituty omezují právo na osobní svobodu, sledují odlišný účel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 6 As 146/2013–44, publikovaný pod č. 3055/2014 Sb. NSS, bod 40).*
19. *Konečně v rozsudku ze dne 10. 4. 2014, č.j. 2 As115/20013-59 NSS uvedl: „Nabízí se tedy nutně otázka, jak měla žalovaná postupovat za situace, kdy následně zjistila, že stěžovatel již není osobou, která může na území České republiky oprávněně pobývat (neboť řízení o jeho žádosti o azyl bylo zastaveno pro nepřipustnost). Při absenci výslovné zákonné úpravy lze akceptovat postup, kterým rozhodla o stěžovatelově opětovném zajištění podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dospěla-li k závěru, že důvody pro zajištění přetrvávají. Možnost jakéhosi „oživení“ původního rozhodnutí o zajištění považuje zdejší soud nejen za právně problematickou (zákon nepředpokládá sistaci jeho účinků po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany), ale především za krajně nevhodnou z pohledu ochrany práv jeho adresáta. Jde-li o natolik intenzivní zásah do základního lidského práva, jakým je například svoboda pohybu, nelze po dotčené osobě požadovat, aby si jen domýšlela, z jakého důvodu (po skončení azylového řízení) zůstává nadále v detenci; vydání nového rozhodnutí o zajištění tak je nepochybně jediným přijatelným způsobem, jak dát pokračujícímu zajištění legální podklad.“*
20. *Především z posledně uvedeného závěru NSS se podává, že žalovaná byla sice oprávněna vydat (při trvání důvodů k zajištění) rozhodnutí o druhém (následném) zajištění žalobce dle*

zákonu o pobytu cizinců poté, co skončilo jeho zajištění dle § 46a zákona o azylu. Zákonná úprava toto předvídá (viz § 46a odst. 14 zákona o azylu a § 125 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Mohlo se tak však stát toliko bezprostředně po ukončení zajištění dle zákona o azylu a nikoli až s několikaletným zpožděním. K tomu je třeba uvést, že rovněž k ukončení prvního zajištění ze dne 27. 4. 2018 nedošlo bez zbytečného odkladu ve smyslu § 127 odst. 1, písm. f) zákona o pobytu cizinců. Nicméně i přes naznačené zpoždění se ze správního spisu podává, že k ukončení prvního zajištění dle zákona o pobytu cizinců došlo dnem 22. 5. 2018. Jestliže pak žalovaná vydala až dne 31. 5. 2018 žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém dobu zajištění stanovila ode dne 18. 5. 2018, jednalo se o postup, který nebyl v souladu se zákonem. Tento závěr soud přijímá při vědomí, že důvody pro zajištění žalobce patrně stále trvaly a účinná a rychlá koordinace postupů mezi ministerstvem, policií a zařízením pro zajištění cizinců byla nezbytná – vyžadovala přímou koordinaci postupů a rychlé předávání informací. K rozhodnutí o zajištění zákon stanoví, že jde o první úkon v řízení (§ 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), případně při prodloužení zajištění je přijata teze, že o jeho prodloužení je třeba rozhodnout před uplynutím lhůty původní. Jinak musí být zajištěný propuštěn. Konečně též z ustanovení § 46a odst. 14 věta za středníkem zákona o azylu lze uzavřít, že po ukončení zajištění je třeba přistoupit k úkonům nezbytným pro opuštění zařízení pro zajištění cizinců, což neplatí, rozhoduje-li policie o zajištění cizince. Z toho plyne, že má jít o úkony návazné a nikoli o úkony, mezi kterými uplyne lhůta několika dní. Z tvrzení žalovaného ani ze správního spisu soud nezjistil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v přímě časové návaznosti na ukončené zajištění žalobce dle § 46a zákona o azylu, tj. v době přímo navazující na den 17. 5. 2018, jehož posledním okamžikem žalobce přestal být považován za žadatele o azyl. Z uvedených důvodů soud rozhodnutí zrušil s tím, že bere na vědomí, že žalobce se již v režimu zajištění nenachází.

21. O nákladech řízení před krajským soudem i o nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 a 4 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, zastupoval jej však advokát ustanovený soudem. Žalovaný je od soudních poplatků osvobozen s důsledky uvedenými v § 148 odst. 1 o.s.ř. a § 149 odst. 2 o.s.ř.
22. S ohledem na to, že byl žalobci pro řízení před soudem ustanoven zástupce, byly jeho odměna a výdaje stanoveny v souladu s ust. § 35 odst. 8 s.ř.s., kdy výdaje a odměnu za zastupování hradí stát. V souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „vyhl. č. 177/1996 Sb.“) byly odměna a výdaje stanoveny takto. Odměna advokáta za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby) podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., po 3100 Kč ve výši 6 200 Kč. Paušální náhrada hotových výdajů advokáta za 2 úkony právní služby podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., po 300 Kč ve výši 600 Kč. Navýšení o 21 % DPH podle § 57 odst. 2 s.ř.s. Celkově odměna advokáta činí 8.228 Kč. Jedná se o odměnu již jedenkrát deklarovanou ve zrušeném rozhodnutí soudu prvního stupně. Rozhodnutí bylo jako celek zrušeno, proto soud poznamenal výši přiznané odměny opakovaně. Odměna již byla soudem vyplacena na účet advokáta dne 17. 8. 2018, a to před zrušujícím rozhodnutím kasačního soudu. Odměnu za řízení před kasačním soudem přiznal advokátu kasační soud. V opakovaném řízení před zdejším soudem advokát jakýkoli úkon právní služby neučinil, další odměna mu tak nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 26. září 2018

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce